

Sygn. akt: III AUa 669/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Anna Szczepaniak-Cicha

Sędziowie: SSA Janina Kacprzak (spr.)

SSA Iwona Szybka

Protokolant: stażysta Paulina Działońska

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2012 r. w Łodzi

sprawy **A. G. (1)**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.**

o wydanie zaświadczenia w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych,

na skutek apelacji wnioskodawczynie

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Płocku z dnia 27 lutego 2012 r., sygn. akt: VI U 1090/11;

uchyla zaskarżony wyrok oraz poprzedzając go decyzję organu rentowego i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P..

Sygn. akt: III AUa 669/12

UZASADNIENIE

Decyzją z 19 lipca 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił wnioskodawczynie wydania zaświadczenia o niepodleganiu ubezpieczeniom społecznym.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wywiódł, że wnioskodawczynie prowadzi działalność gospodarczą na podstawie zaświadczenia o działalności gospodarczej nr (...) z dnia 15 lipca 2005 roku wydanego przez Burmistrza Miasta M. od 1 sierpnia 2005 roku, a na dzień 19 lipca 2011 roku brak jest decyzji o wykreśleniu tego zaświadczenia. Z dalszej części uzasadnienia decyzji wynika, że według organu rentowego wnioskodawczynie prowadzi działalność gospodarczą w ramach spółki cywilnej – P.H.U. (...) s.c. A. G. (1), A. W.. Zdaniem organu rentowego wypowiedzenie przez A. G. (1) z dniem 31 stycznia 2009 roku umowy spółki było nieskuteczne, gdyż P.H.U. (...) s.c. A. G. (1), A. W. w maju 2007 roku nabyła nieruchomości położone w miejscowości P. gmina N., które stanowią współwłasność łączną obu wspólników i dla których założono księgi wieczyste Kw nr (...) i Kw nr (...). Stąd też dla skutecznego rozwiązania spółki niezbędnym było dokonanie wypowiedzenia w formie pisemnej z podpisem notarialnie poświadczonym.

W odwołaniu od tej decyzji wnioskodawczynie podniosła, że skutecznie wypowiedziała umowę spółki cywilnej na podstawie art. 689 § 2 kc, doprowadzając do rozwiązania dwuosobowej spółki. Odnośnie zaświadczenia o wpisie do

ewidencji gospodarczej wnioskodawczyni wyjaśniła, że co prawda nadal figuruje w ewidencji działalności prowadzonej przez Burmistrza Miasta M., lecz jest to inna działalność P.H.U. (...) S.C. A.A.A. G. i działalność ta jest zawieszona.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Płocku oddalił odwołanie, po ustaleniu następującego stanu faktycznego rozpoznawanej sprawy: w dniu 20 lipca 2005 r. pomiędzy dwoma wspólnikami A. G. (1) i W. J. została zawarta umowa spółki cywilnej działającej pod nazwą P.H.U. (...) s.c. Aneksem z dnia 31 sierpnia 2006 r. do spółki jako trzeci wspólnik przystąpił A. W.. Aneksem z dnia 1 marca 2007 r. strony zmieniły umowę spółki, wystąpił z niej W. J., a pozostali A. G. (1) i A. W.. Spółka została zgłoszona do ewidencji działalności gospodarczej Burmistrza Miasta M. i podjęła działalność od 1 sierpnia 2005 r. P.H.U. (...) s.c. jest właścicielem nieruchomości w N., (...), dla której prowadzona jest kw nr (...) oraz kw nr (...). Nieruchomość ta została wynajęta (...) Sp. z o.o. od dnia 1 lipca 2007 r. A. G. (1) wypowiedziała umowę najmu i pozwem z dnia 28 lutego 2009 r. wystąpiła początkowo przeciwko pozwanemu A. W., następnie po sprecyzowaniu, o eksmisję (...) Sp.

z o.o. z nieruchomości położonej w N. (...). Wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2010 r. w sprawie 1C 22/09 Sąd Rejonowy w Nidzicy oddalił powództwo. Sąd Okręgowy w Olsztynie oddalił apelację powódki wyrokiem z dnia 25 października 2010 r.

Zgodnie z wpisem do ewidencji działalności gospodarczej P.H.U. (...) s. c. A. G. (1) i A. W. zajmowała się od 1 sierpnia 2005 r. produkcją wyrobów z drewna, korka, słomy, materiałów używanych do wyplatania, produkcji mebli, prowadzeniem zasadniczych szkół zawodowych, szkół specjalnych przysposabiających do pracy, działalnością wspomagającą edukację oraz sprzedażą, z miejscem wykonywania działalności w M.. W dniu 4. 02. 2010 r. zostały zgłoszone zmiany w ewidencji działalności gospodarczej w zakresie miejsca wykonywanej działalności: w P., M. i S. oraz zakresu działalności na produkcję krzeseł i mebli, działalności usługowej w zakresie wykańczania mebli, produkcji materaców, pozostałej działalności komercyjnej, kształcenia ustawicznego dorosłych i pozostałych formy kształcenia, gdzie indziej nie sklasyfikowanych placówek kształcenia dla młodzieży.

Pismem z dnia 23 stycznia 2009 r. A. G. (1) wypowiedziała A. W. umowę spółki cywilnej P.H.U. (...) s.c. Jako powód wypowiedzenia wskazała: naruszenie przez A. W. dobrych obyczajów i norm kupieckich przejawiających się w działaniu na szkodę spółki poprzez nieprzyczynianie się do zwiększenia zysku spółki, zmniejszenia zamówień, celowego wprowadzenia spółki w długi, świadomego doprowadzenia do upadku spółki. Powyższe wypowiedzenie przesłała pod adres A. W.. Po dokonaniu wypowiedzenia A. G. (1) złożyła do Naczelnika Urzędu Skarbowego druki VAT-Z NIP-D NIP-2 o wyrejestrowaniu działalności. Naczelnik Urzędu Skarbowego w N. wszczął postępowanie wyjaśniające, w wyniku którego uzyskał sprzeciw wspólnika A. W. odnośnie wypowiedzenia umowy spółki. Odesłał wspólników do rozstrzygnięcia sporu na drodze sądowej.

Spółka Cywilna P.H.U. (...) nadal prowadzi działalność i składa do Urzędu Skarbowego deklaracje VAT od sierpnia 2005 r. Ostatnia deklaracja przed wydaniem zaskarżonej decyzji ZUS wpłynęła za maj 2011 r. Spółka wykazuje obroty w deklaracjach. Obrót wykazany w ostatniej deklaracji wyniósł 60.500 zł. A. G. (1) w dniu 1 czerwca 2011 r. wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. o wydanie zaświadczenia, że od 31 stycznia 2009 r. nie podlega ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia i prowadzenia działalności. Organ rentowy w dniu 7 czerwca 2011r. zaświadczył, że A. G. (1) z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym i zdrowotnemu od 1 sierpnia 2005 roku do 27 grudnia 2006 r., oraz od 1 sierpnia 2008 r. W dniu 15 lipca 2011 r. wnioskodawczyni ponownie wystąpiła do organu rentowego o wydanie zaświadczenia, że nie podlega ubezpieczeniom. Po rozpoznaniu tego wniosku organ rentowy wydał skarżoną decyzję.

W tak ustalonym stanie faktycznym sąd pierwszej instancji uznał odwołanie A. G. (1) od przedmiotowej decyzji za niezasadne. Sąd Okręgowy uznał, że wypowiedzenie przez A. A. W. umowy spółki było nieskuteczne, gdyż w sytuacji gdy majątek spółki cywilnej obejmuje nieruchomości, wypowiedzenie umowy wymaga formy pisemnej z podpisem notarialnie poświadczonym. Taki pogląd Sąd wywiódł z uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z 10 czerwca 2011 roku wydanej w sprawie III CZP 135/10. Nadto w ocenie Sądu Okręgowego nie są prawdziwe twierdzenia skarżącej, że po wypowiedzeniu w dnia 23stycznia 2009r. nie podejmowała działalności gospodarczej w ramach spółki. Wywiódł,

że ze zgromadzonych dowodów wynika, że nadal działa Szkoła Zawodowa w P. prowadzona przez spółkę, na której działalność wspólnicy otrzymali w 2009 roku dofinansowanie. W kwietniu 2009 roku wspólnicy zawarli umowę rachunku bankowego, na którym prowadzone są operacje finansowe. Spółka wykazuje obroty w deklaracjach VAT składanych do Urzędu Skarbowego. Stąd też sąd pierwszej instancji uznał, że A. G. (1) nie obaliła domniemania, iż nie prowadzi działalności gospodarczej w ramach s.c. .PH.U. (...).

Wyrok sądu pierwszej instancji zaskarżony został w całości apelacją A. G. (1). Apelacja zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi

- naruszenie art. 869 § 2 k.c. poprzez błędną wykładnię, iż wypowiedzenie udziału w spółce dwuosobowej, której wspólnicy są współwłaścicielami nieruchomości winno być dokonane w formie szczególnej - z podpisem notarialnie poświadczonym,

- naruszenie art. 233 kpc. poprzez dowolną oceną materiału dowodowego bez jego wszechstronnego rozważenia, w efekcie czego doszło do dokonania ustaleń sprzecznych z zebrany materiał dowodowy, a także nie wyjaśnienie sprawy przez uznanie, że nie doszło do rozwiązania spółki poprzez wypowiedzenie udziału przez odwołującą w dwuosobowej spółce, a także do uznania przez sąd, że odwołująca i jej były wspólnik nadal prowadzą działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej,

- naruszenie art. 328 § 2 kpc poprzez brak w uzasadnieniu wyroku dokładnej wnikliwej analizy poszczególnych dowodów i wzajemnej relacji dowodów o odmiennej treści, co do faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, oraz niewskazanie dowodów złożonych przez odwołującą i w związku z tym braku przyczyn, dla których odmówił wiarygodności i mocy dowodowej oraz pobieżne uzasadnienie wiarygodności poszczególnych dowodów wewnątrz sprzecznych.

W uzasadnieniu apelacji skarżąca zarzuciła, błędność ustalenia, że nadal prowadzi działalność gospodarczą w ramach PHU (...) s.c A. G. (1), A. W.. Pomiędzy byłymi wspólnikami doszło do trwałego udokumentowanego konfliktu i dlatego sąd niewłaściwie ustalił, że nadal prowadzi działalność z byłym wspólnikiem. Podniosła, że w zaświadczeniach z ewidencji działalności nie ma żadnej wzmianki o prowadzeniu działalności w formie spółki cywilnej. Natomiast składane przez A. W. deklaracje VAT nie mogą być uznane na dowód istnienia spółki. Nie wyraziła zgody na jej dalsze prowadzenie. Błędne i sprzeczne ze sobą działania organów administracji nie mogą prowadzić do uznania stanu sprzecznego z rzeczywistym stanem faktycznym i nie stanowią dowodu na istnienie spółki (nie rozpatrzenie przez Urząd Miasta wniosku odwołującej o wykreślenie z ewidencji działalności, zwrócenie uprzednio przyjętych przez Urząd Skarbowy dokumentów wyrejestrowania spółki przy jednoczesnym wyrejestrowaniu numeru REGON). Skarżąca przyznała, że złożyła jeden podpis na przelewie bankowym w 2009 roku. Podnosi jednak, że ten fakt nie jest dowodem na prowadzenie działalności gospodarczej, tym bardziej nieuprawnione jest twierdzenie, że odwołująca „składała podpisy na przelewach bankowych”. Podniosła, że sąd pierwszej instancji nie wypowiedział się co do dowodów złożonych przez odwołującą na okoliczność nie prowadzenia przez nią działalności gospodarczej w spółce cywilnej, m. innymi wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 31 maja 2010 r., X GC 340/09, w którym Sąd ten ustalił, że odwołująca skutecznie wypowiedziała udział w spółce, kopii kopert nieodbieranej przez A. W. korespondencji, niektórych dokumentów złożonych na rozprawie i w związku tym czyni to niemożliwym ustosunkowanie się do tego z jakich przyczyn sąd nie dał im wiary, czy mocy dowodowej.

Powołując się na powyższe skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania.

Organ rentowy wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja jest uzasadniona. Zgodzić się bowiem należy ze skarżącą, że sąd pierwszej instancji dokonał błędnych ustaleń faktycznych i nie wyjaśnił istoty sprawy. Poza sporem w rozpoznawanej sprawie jest, że A. G. (1), według stanu na dzień 5 lutego 2010 roku figurowała w ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Burmistrza Miasta

M. pod numerem ewidencyjnym (...). Według wpisu w tej ewidencji prowadziła działalność gospodarczą w siedzibie miejsca zamieszkania w M.. Ustalenie przez Sąd pierwszej instancji, że prowadziła działalność gospodarcza w P., M. i S. nie znajduje potwierdzenia w treści zaświadczenia wystawionego przez Burmistrza M. w dniu 5 lutego 2010 roku. Wręcz przeciwnie z tego zaświadczenia wynika, że nie prowadzi już działalności w tych miastach i w związku z tym dokonała zmiany wpisu w ewidencji z 12 października 2007 roku (akta ZUS: kserokopia zaświadczenia z 5 lutego 2010 k. 28, zaświadczenie z 12 października k. 25). Nie ulega również wątpliwości, że skarżąca nie przedstawiła zaświadczenia o wykreśleniu prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej. To jednak figurowanie w ewidencji osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą nie stanowi podstawy do ustalenia, że dana osoba prowadzi działalność określoną w zaświadczeniu, jeżeli z innych dowodów można wywieść, że faktycznie tej działalności nie prowadzi.

Błędne jest również ustalenie sądu pierwszej instancji, że zgodnie z wpisem do ewidencji działalności gospodarczej P.H.U. (...) prowadzi od 2005 roku działalność gospodarczą. Zgodnie z art. 14 ust. 2 w zw. z art. 23 ustawy z dnia 2 lipca 2004 roku o swobodzie gospodarczej ewidencję działalności gospodarczej (Dz. U z 2007 r., nr 155, poz. 1095 tekst jednolity) - w brzmieniu tych przepisów obowiązujących w okresie wystawiania skarżącej zaświadczeń o prowadzeniu działalności gospodarczej - do ewidencji prowadzonych przez gminy wpisowi podlegały jedynie osoby fizyczne. Do tych ewidencji nie wpisywano spółek cywilnych. Podobnie obecnie w Centralnej Ewidencji (...) o (...), zwanej (...), utworzonej od 24 listopada 2010 roku w miejsce ewidencji prowadzonej przez gminy wpisowi do ewidencji podlegają tylko przedsiębiorcy (tekst jedn. z 2010 r. Dz. U. nr 220, poz. 1447 z późn. zm.). Nadto w spółce tylko z A. W. skarżąca prowadziła działalność od 1 marca 2007 roku.

Rozpoznając przedmiotową sprawę, jak słusznie zauważyła skarżąca, sąd pierwszej instancji wyszedł z błędnego założenia, że do skuteczności wypowiedzenia umowy spółki cywilnej, w sytuacji gdy wspólnicy są współwłaścicielami nieruchomości, niezbędne jest zachowanie formy pisemnej z podpisem notarialnie poświadczonym. Takie stanowisko sądu pierwszej instancji nie znajduje uzasadnienia w obowiązujących przepisach prawa, a w szczególności w przepisach regulujących umowy spółki (art. 860 – 875 kc), ani też w uchwale Sądu Najwyższego z 10 czerwca 2011 roku, wydanej w sprawie III ZCP 135/10 (OSNC 2011/12/128, Lex 846022), na którą powołuje się sąd w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Wypowiedzenie umowy spółki regulowanej przepisami Kodeksu cywilnego nie wymaga formy pisemnej z podpisem notarialnie poświadczonym, także wówczas gdy majątek wspólników obejmuje nieruchomość. Wypowiedzenie umowy spółki powinno być jedynie stwierdzone pismem z uwagi na treść art. 77 § 2 kc w związku z art. 860 § 2 kc. Wbrew stanowisku Sądu Okręgowego, Sąd Najwyższy w uzasadnieniu powołanej wyżej uchwały jednoznacznie stwierdził, „że skuteczne jest wypowiedzenie udziału w spółce cywilnej złożone w formie pisemnej także wówczas, gdy do majątku wspólników należy nieruchomość lub prawo wieczystego użytkowania, gdyż jednostronny akt wystąpienia przez wspólnika ze spółki pociąga za sobą nie tylko skutek obligacyjny, ale także podporządkowany mu skutek rzeczowy, ze względu na nadrzędne, konstytuujące znaczenie, jakie w spółce cywilnej ma istnienie osobistej więzi korporacyjnej w postaci członkostwa w spółce.” Teza powołanej uchwały odnosi się jedynie do wymaganej formy czynności prawnej niezbędnej do skutecznego dokonania zmian wpisów w księgach wieczystych, prowadzonych dla nieruchomości byłych wspólników. Niezachowanie formy pisemnej z podpisem notarialnie poświadczonym, jak czytamy dalej w uzasadnieniu powyższej uchwały, „powoduje niemożność dokonania wpisu i tym samym prowadzi do powstania niezgodności rzeczywistego stanu prawnego nieruchomości ze stanem prawnym ujawnionym w księdze wieczystej; niezgodność ta może być usunięta w drodze powództwa wniesionego na podstawie art. 10 u.k.w.h. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2005 r., III CK 177/07).” (OSNC 2011/12/128, LEX nr 846022). Dodać przy tym należy, jak to słusznie zauważa skarżąca, wypowiedzenie udziałów w spółce dwuosobowej prowadzi do rozwiązania spółki, bez względu na wolę drugiego ze wspólników, który chciałby kontynuować prowadzenie działalności gospodarczej w ramach danej spółki. Do prowadzenia działalności gospodarczej w ramach dwuosobowej spółki cywilnej niezbędna jest zgodna wola obu wspólników do kontynuowania działalności w takiej formie.

Niezależnie od powyższego zważyć należy, że kwestie dotyczące stosunków majątkowych wspólników spółki cywilnej, a także skuteczność wypowiedzenia umowy spółki cywilnej mają drugorzędne znaczenie w rozpoznawanej sprawie. Istotą sporu w przedmiotowej sprawie jest podleganie ubezpieczeniom społecznym skarżącej, gdyż postępowanie

administracyjne w zakresie objętym decyzją organu rentowego zostało zainicjowane jej wnioskiem o wydanie zaświadczenia, że nie podlega ona ubezpieczeniom społecznym. Przy ustalaniu obowiązku podlegania ubezpieczeniom społecznym osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą nie ma znaczenia forma prowadzenia tej działalności. Podleganie ubezpieczeniom społecznym nie jest związane ze skutecznością nawiązania, czy też rozwiązania umowy spółki prawa cywilnego, gdyż to nie spółka jako umowa prawa cywilnego, jest objęta normą określoną w art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (jedn. tekst. Dz.U z 2009 r., nr 205, poz. 1585). Obowiązkowi ubezpieczeń społecznych, o których mowa w tym przepisie podlegają osoby fizyczne, między innymi te, które prowadzą pozarolniczą działalność gospodarczą. Za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą w rozumieniu tego przepisu, to jest dla ustalenia obowiązku ubezpieczenia, uważa się osobę, która prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych. Skarżąca podjęła pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej. W tym miejscu zauważyć należy, że wpisowi do ewidencji, zgodnie z art. 14 ust. 2 ustawy z 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej (j.t. Dz.U. z 2010 r., nr 220, poz. 1447, z późn. zm.) podlegają tylko osoby fizyczne, będące przedsiębiorcami w rozumieniu art. 4 tej ustawy, które mogą prowadzić działalność gospodarczą pod różnymi nazwami, a nazwa nie ma podmiotowości. Przedsiębiorcami są także wspólnicy spółki cywilnej, a nie spółka, co wynika wprost z art. 4 ust. 2 powołanej ustawy o swobodzie gospodarczej. Warto w tym miejscu przypomnieć, że spółki cywilne nie mają zdolności sądowej. Tylko wspólnicy spółki cywilnej jako osoby związane umową spółki cywilnej, określonej w art. 860 § 1 k.c. mogą występować jako strona postępowania sądowego. Spółka cywilna nie ma podmiotowości prawnej, nie jest jednostką organizacyjną o jakiej mowa w art. 64 § 1¹ k.p.c., nie jest też przedsiębiorcą w rozumieniu art. 43¹ k.c. Nie zmienia tego faktu również to, że niektóre przepisy podatkowe przyznają spółkom cywilnym status podatnika (np. ustawa o podatku VAT). Spółka cywilna, jeżeli jest przez ustawę uznawana za podatnika, podlega ewidencji na zasadach oraz w trybie przepisów ustawy z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników (Dz. U. z 2004 r. Nr 269, poz. 2681 ze zm.) zwanej ustawą o NIP. W myśl art. 2 ust. 1 tej ustawy osoby fizyczne, osoby prawne oraz jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej, które na podstawie odrębnych ustaw są podatnikami, podlegają obowiązkowi ewidencyjnemu oraz otrzymują numery identyfikacji podatkowej (obowiązkowi temu podlegają również płatnicy podatków oraz płatnicy składek ubezpieczeniowych - ust. 2 i ust. 3). Ustawa ta dla celów identyfikujących traktuje spółki cywilne jako podatników niebędących osobami fizycznymi, a zgłoszenie identyfikacyjne spółki winno zawierać między innymi pełną i skróconą nazwę (firmę), formę organizacyjno-prawną, adres siedziby, numer identyfikacji REGON oraz dane dotyczące wspólników, w tym również NIP nadany poszczególnym wspólnikom (art. 5 ust. 3 pkt 2). Te ostatnie okoliczności jednak pozostają poza zainteresowaniem sądu w przedmiotowej sprawie. Na marginesie tylko można wskazać, że z materiału zgromadzonego w sprawie, co zostało pominięte przez sąd pierwszej instancji, wynika, iż numer identyfikacyjny spółki: P.H.U. (...) s.c. A. G. (1), A. W. został skreślony z dniem 4 lutego 2009 roku. Zatem taki podmiot gospodarczy w Krajowym Rejestrze Urzędowym Podmiotów Gospodarki Narodowej nie istnieje (zaświadczenie Głównego Urzędu Statystycznego k. 6, informacja o likwidacji spółki cywilnej w rejestrze Regon k. 7). Okoliczność, że jeden z byłych wspólników nadal prowadzi działalność pod szyldem spółki nie może stanowić dowodu na to, że skarżąca prowadzi działalność gospodarczą w jej ramach, chyba że po wypowiedzeniu umowy dwuosobowej spółki, czyli formalnym jej rozwiązaniu, byli wspólnicy podjęli wspólną decyzję o kontynuowaniu jej działalności. W sprawie jednak nie ma dowodów na kontynuowanie działalności gospodarczej przez skarżącą w ramach P.H.U. (...) s.c. A. G. (1), A. W.. Na tę okoliczność nie został przesłuchany A. W.. Należy zwrócić uwagę, że również w postępowaniu administracyjnym toczącym się przed organem rentowym nie wezwano A. W. do złożenia wyjaśnień w sprawie. Organ rentowy zadowolił się jedynie opinią prawną nadesłaną przez prawnika i sporządzoną na zlecenie A. W., w której wyrażono pogląd, że A. G. (1) nieskutecznie wypowiedziała umowę spółki cywilnej, gdyż wypowiedzenie zostało dokonane w niewłaściwej formie. Jak już to wykazano na wstępie pogląd ten nie znajduje uzasadnienia w przepisach prawa. Nadto zgodzić się należy ze skarżącą, że dokonanie przez nią przelewu bankowego pod pieczęcią spółki nie może stanowić dowodu prowadzenia przez nią działalności gospodarczej w ramach spółki. Bowiem jeżeli wspólnicy zaciągnęli kredyt na prowadzenie wspólnej działalności, to kredyt ten jest osobistym długiem każdego z byłych wspólników. Spłacanie długów byłej spółki cywilnej nie może być traktowane jako prowadzenie działalności gospodarczej w ramach spółki cywilnej. Również zawarcie umowy rachunku bankowego nie jest dowodem

na prowadzenie działalności gospodarczej. Ewentualne obroty na rachunku bankowym mogą wskazywać pośrednio na prowadzenie działalności przez podmiot gospodarczy, dla którego rachunek ten założono. Sąd pierwszej instancji ustalając, że skarżąca nadal prowadzi działalność gospodarczą w ramach spółki cywilnej z A. W. powołał się na uzasadnienie wyroku w innej sprawie i pomiędzy innymi stronami, a mianowicie na uzasadnienie wyroku Sądu Rejonowego w Nidzicy w sprawie I C 22/09, to jednak uzasadnienie to jest tylko dowodem na to, że zostało sporządzone uzasadnienie wyroku o takiej treści. Ustalenia faktyczne zawarte w uzasadnieniach wyroków, a także poglądy prawne tam wyrażone nie są wiążące w innych sprawach. W postępowaniu cywilnym obowiązuje zasada bezpośredniości wyrażona w art. 235 kpc, statuująca zasadę bezpośredniości materialnej i formalnej. Sąd może się oprzeć na dowodach zawartych w aktach innych spraw, jeżeli zostały dołączone do akt sprawy rozpoznawanej i jeżeli żadna ze stron nie kwestionuje tych dowodów, i nie żąda ich powtórzenia. Sąd pierwszej instancji dopuścił dowód z wyroków Sądu Rejonowego w Nidzicy i Sądu Okręgowego w Olsztynie wraz z uzasadnieniami (protokół z rozprawy k. 104) z naruszeniem przepisów art. 227 kpc i art. 236 kpc, poprzez dopuszczenie dowodów nieistotnych w sprawie i bez określenia faktów podlegających stwierdzeniu w ramach dopuszczonego środka dowodowego.

Sąd pierwszej instancji w swoim uzasadnieniu wskazuje, że skarżąca nadal prowadzi działalność gospodarczą, gdyż spółka cywilna wykazuje obroty. Natomiast skarżąca twierdzi, że spółka nie ma żadnych obrotów. A nadto z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że spółka zawarta pomiędzy skarżącą a A. W. nie prowadzi działalności określonej w umowie spółki. Zgodnie z umową spółka została zawarta w celu produkcji mebli, tymczasem wykazywane obroty spornej spółki cywilnej to czynsz najmu spornych między współnikami nieruchomości, które skarżąca bezskutecznie chciała odzyskać w sprawie I C 22/09. Tak przynajmniej wynika z treści wniosku A. W. o ustanowienie zarządcy (k. 8-9). Z treści tego wniosku wynika, że do dnia wypowiedzenia umowy spółki cywilnej spółka ta prowadziła zajęcia praktycznej nauki zawodu, a następnie czynności te przejęła (...) Sp. z o.o. Nie jest jasne w sprawie, czy czynsz z tytułu najmu faktycznie wpływa na konto spółki. W sprawie X GC 340/09 (wyrok z uzasadnieniem k. 78-106) skarżąca domagała się zapłaty czynszu za okres od 15 sierpnia 2007 roku. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie oddalił powództwo wyrokiem z 31 maja 2010 roku, jak się wydaje z tego powodu, że umowa najmu tych nieruchomości była nieważna. Całokształt materiału zgromadzonego w sprawie wynika, że pomiędzy skarżącą a jej byłym współnikiem doszło do głębokiego konfliktu i stąd prowadzenie przez nich dalszej działalności gospodarczej wydaje się wątpliwe.

Odnosząc się do istoty sporu w rozpoznawanej sprawie należy wyjaśnić, że zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 13 pkt 4) ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają osoby fizyczne prowadzące pozarolniczą działalność - od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. Zatem osoba fizyczna figurująca w ewidencji osób prowadzących działalność gospodarczą, która działalności nie podjęła nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym. To samo dotyczy osób, które po podjęciu działalności gospodarczej podlegającej wpisowi do ewidencji trwale zaprzestały jej prowadzenia. Osoby te nie podlegają obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym od faktycznego trwałego zaprzestania jej prowadzenia, na przykład na skutek utraty posiadania mienia niezbędnego do prowadzenia tej działalności (utraty warsztatu pracy). Dlatego też celem rozpoznania istoty sprawy niezbędnym jest ustalenie, czy skarżąca faktycznie nadal prowadzi działalność gospodarczą, czy prowadziła ją na datę wydania zaskarżonej decyzji, a jeżeli zaprzestała jej wykonywania , to od kiedy. Materiał zgromadzony w sprawie nie pozwala na ustalenie tych okoliczności, zwłaszcza że zarówno sąd pierwszej instancji, jak i wcześniej organ rentowy skupił się na ustalaniu, czy istnieje wyżej wskazywana spółka cywilna, a nie na okolicznościach będących przedmiotem wniosku skarżącej poprzedzającego wydanie decyzji powołanej na wstępie.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny w Łodzi na podstawie art. 386 § 4 kpc i art. 477^{14a} kpc uchylił zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego orzekając, jak w sentencji.